

[Dorte Bennedsen]

Ministeren ønsker de nuværende 93 hold indskrænket til 68 i 1983-84. Det kan vi give vores tilslutning til. Men enigheden ophører, når vi ser på fordelingen af disse 25 hold. Vi finder det uacceptabelt, at halvdelen af beskæringen falder i hovedstadsområdet, således at seminariekapaciteten her beskæres med 43 pct., medens der i Vestdanmark kun beskæres med 18 pct. Dette skal ses i lyset af, at man i Københavnsområdet i forvejen end ikke havde kapacitet til førsteprioritetsansøgningerne, medens en række jyske seminarier ikke har været i stand til at fylde holdene op. Ja, Ribe har endog måttet oprette et hold mindre, end det havde fået tildelt. Hertil kommer, at lærerarbejdsløsheden i Jylland er ca. fem gange større end i København.

En journalist sagde for nylig om ministeren:

»Helt enkelt er det ikke at samle de løsevne og ofte stærkt provokerende udtalelser, som han kan være forfalden til.«

En vurdering, jeg deler. Men da jeg gerne vil være fair over for ministeren, skal jeg undlade at citere og sammenstille hans udtalelser fra før og efter hans tiltræden som minister, men holde mig til, hvad han har sagt efter sin tiltræden.

I forbindelse med offentliggørelsen af seminarieplanen udtrykte han i stærke vendinger, at de unge fra storbyområderne blot kunne søge de jyske landseminarier. Hvorledes stemmer det egentlig med ministerens af ham selv højt besungne frisind? Samtidig har ministeren også givet udtryk for, at uddannelserne skal møde de unge, hvor de står, og indrette sig efter de unges ønsker. Man vægter sig faktisk ved at tro, at det er det samme menneske, der siger dette, og som står bag den forelagte seminarieplanlægning.

Er ministeren helt uvidende om, at seminariekapaciteten i Storkøbenhavn kun dækker ca. 25 pct. af søgningen, ja, at 150 førsteprioritetsansøgninger afvistes i år? Og ved han ikke, at der i Jylland pr. 1. september var mellem 115 og 150 tomme pladser? Når de unge fra storbyerne ikke i større grad søger ud på andre seminarier, er det ikke udtryk for sløvhed, inerti og uvilje, men i nøje sammenhæng med, at ansøgerne til storbyseminarierne generelt er ældre, og at derfor bolig, arbejde og familie er hindringer for at flytte. Flytter de endelig, ser vi en klar ten-

dens til, at de vender tilbage ved først givne lejlighed.

De faktiske tal peger på, at en indskrænkning i Storkøbenhavn bør undgås. Jeg erkender dog, at en vis mindre beskæring kan være en politisk nødvendighed, men slet ikke i det omfang, som her er foreslået.

I øvrigt savner jeg en sammenhængende argumentation og planlægning bag, at just disse 5 seminarier foreslås nedlagt. For mig at se er ledetråden i lige dele ministerens straffeekspedition mod storbyerne og hans aversion mod statsseminarier i almindelighed og mod Emdrupborg i særdeleshed. For mig at se er der ingen objektive grunde til at nedlægge Emdrupborg. Søgningen er stor, det er landets billigste seminarium, der er et levende miljø med megen forsøgsvirksomhed. Så sent som i denne sommer har direktoratet godkendt forsøg vedrørende informationsteknologi, og folketinget har givet tilladelse til indvandrerlæreruddannelsen.

Også udvælgelsen af de jyske seminarier forekommer ejendommelig. I direktoratets udspil på seminariekonferencen pegede man på de 6 jyske seminarier med HF, fordi man i overensstemmelse med ønsker fra uddannelsesudvalget derved kunne undgå at nedlægge hele institutioner. Denne idé har ministeren nu forladt, men han holder ikke desto mindre fast ved nedlæggelse af Gedved som det eneste lillebyseminarium. Hvorfor Gedved, som har en væsentlig bedre søgning end i hvert fald fire andre jyske seminarier, og som i øvrigt er vores næstbilligste seminarium? Det havde dog vist været rimeligere at pege på et af de fire andre.

Hvad angår tosporsmodellen, må jeg melde mig som modstander. Jeg skal ikke påstå, at den giver problemer for et år eller nogle få år, men som model for en længere periode er den efter min opfattelse ødelæggende for læreruddannelsen. Og her gælder argumentet, at i gamle dage fik vi da udmærkede lærere fra tosporsseminarier, ikke. Det var andre tider, andre krav og ønsker end dem, vi har nedlagt i vores læreruddannelseslovgivning.

Af tosporsmodellen følger næsten som en nødvendighed en voldsom beskæring af linjefagsmulighederne. En følge vil – bortset fra de meget store fag – let blive udtørrede faglige miljøer. Når man er ene på et område, er det ulige meget vanskeligere at udvikle faget